

PAPP TIBOR

Mellbimbód peremén kezdődő hódolat

mellbimbód peremén ácsorog a szellő
kedves ellenségként elárullak téged
varázsfuvolámnak sehol nincs hazája
arcodat csapkodja a tavaszi árpa
ajkadba haraptam rád se pillantottam
válladra repültem a szénapadláson
ki mondja meg nékem, hol a mese vége
s ha tépném a szoknyád volna merszed hozzám?
ha árnyéknyi lennél mint angyalok gyöngye
akkor is hívnálak caplatnék utánad
dicsérem a napot amikor láthatlak
nyálad kóstolhatom s melleid dagadnak
bibliám igéi igazgatnak engem
belopakodok hát asszony-iskoládba
cafatokra téptél véres lett a pázsit
megtartalak mégis megmutatom Párizst